

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 2 september 2008 in zaak nr. 07/38801 in het geding
tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 28 november 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 11 september 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 2 september 2008, verzonden op 8 september 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 6 oktober 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. S.P.M. Zwinkels, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
lid van de enkelvoudige kamer

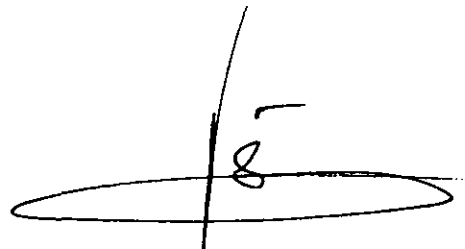
w.g. Zwinkels
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 18 november 2008

309.

Verzonden: 18 november 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 07 / 38801

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

gemachtigde mr. J.A. Tegenbosch,

tegen

de **Staatssecretaris van Justitie**, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. Bij fax van 11 oktober 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 11 september 2007, waarbij verweerder het bezwaar van eiser van 12 december 2006 ongegrond heeft verklaard. Voormeld bezwaarschrift was gericht tegen het besluit van verweerder van 28 november 2006. Bij dit besluit heeft verweerder geweigerd eiser een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) te verlenen.

1.2. Voorts heeft eiser op 11 oktober 2007 de voorzieningenrechter verzocht een voorlopige voorziening te treffen teneinde uitzetting te voorkomen. Het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening is bij de rechtbank geregistreerd onder het procedurenummer AWB 07/38803.

1.3. De gronden van het beroep zijn bij brief van 13 december 2007 ingediend.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan de gemachtigde van verzoekster gezonden.

1.5. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 7 maart 2008, alwaar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door mr. J.A. Tegenbosch. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde mr. L. Romme.

1.6. De openbare behandeling van het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening heeft eveneens op 7 maart 2008 op een zitting plaatsgevonden.

2. Overwegingen

2.1. Eiser, geboren op _____ en van Syrische nationaliteit, heeft op 12 oktober 2006 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd in de zin van artikel 14 van de Vw 2000, onder de beperking 'vanwege bijzondere en individuele omstandigheden'.

2.2. Bij besluit van 28 november 2006, verzonden op 28 november 2006, heeft verweerder de aanvraag van eiser van 12 oktober 2006 afgewezen.

2.3. Eiser heeft tegen dit besluit op 12 december 2006 bezwaar gemaakt en tevens de voorzieningenrechter van deze rechtbank verzocht om bij wege van een voorlopige voorziening te bepalen dat uitzetting van eiser achterwege blijft totdat op het bezwaar is beslist. Bij schrijven van 17 januari 2007 is het bezwaar van eiser nader gemotiveerd. In die gronden van bezwaar is namens eiser onder meer een beroep gedaan – kort gezegd – op zijn verblijf in Nederland daterend van vóór 1 april 2001 en de zogenoemde moties Bos en Dijsselbloem.

2.4. Bij uitspraak van 22 mei 2007 van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, is het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toegewezen omdat eiser mogelijk in aanmerking zou komen voor aanbod op grond van de zogenoemde generaal pardonregeling ook wel regularisatieregeling genoemd. Deze regularisatieregeling is nadien neergelegd in het Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire van 12 juni 2007 (WBV 2007/11).

2.5. Het bezwaarschrift van eiser van 12 december 2006 is door verweerder bij besluit van 11 september 2007 ongegrond verklaard. In het bestreden besluit heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat de aanvraag niet kan worden ingewilligd aangezien eiser niet beschikt over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Voorts is verweerder van mening dat eiser niet kan worden vrijgesteld van het mvv-vereiste. Het lidmaatschap van de communistische partij en de daardoor verwachte problemen met de autoriteiten bij terugkeer kan naar de mening van verweerder in dit kader geen rol spelen. Het betreft volgens verweerder asielgerelateerde gronden.

2.6. Eiser heeft in de gronden van beroep aangevoerd dat in artikel 13 van de Vw 2000 wordt aangegeven dat een vergunning wordt verleend slechts indien zich een van de daar genoemde gronden voordoet. Onder c wordt dan gesproken over klemmende redenen van humanitaire aard die tot vergunningverlening nopen. Eiser is lid van de _____ . Deze partij is de autoriteiten niet welgevallig, waardoor er sprake is van potentiële schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en van klemmende redenen van humanitaire aard. Voorts werpt eiser de vraag op of van hem redelijkerwijs gevergd kan worden naar het land van herkomst terug te gaan om een mvv aan te vragen. Voorts dient naar de mening van eiser te worden beoordeeld of eiser voor het generaal pardon in aanmerking komt. In dat kader wordt ten onrechte het strafrechtelijk vonnis van 28 juni 2007 aan eiser tegengeworpen. Op 13 december 2006, volgens eiser de relevante peildatum voor de generaal pardonregeling, was eiser niet onherroepelijk veroordeeld. Eiser verwijst in dit kader naar een verslag van rechtbank journalist Rob Zijlstra, waaruit duidelijk blijkt dat het OM ontslag van rechtsvervolging heeft gevorderd in de strafzaak tegen betrokkene. De rechtbank heeft

Procedurenummer: AWB 07 / 38801

3

deze vordering ten onrechte niet gehonoreerd. Eiser heeft tegen dit vonnis dan ook hoger beroep ingesteld. Nog onbekend is wanneer dit hoger beroep zal worden behandeld.

2.7. De rechtbank overweegt als volgt.

2.8. Ingevolge artikel 13 van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning slechts ingewilligd indien:

- a. internationale verplichtingen daartoe nopen;
- b. met de aanwezigheid van de vreemdeling een wezenlijk Nederlands belang is gediend, of
- c. klemmende redenen van humanitaire aard daartoe nopen.

2.9. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vw 2000 wordt een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

2.10. De verblijfsdoelen waarmee deze beperkingen verband houden worden genoemd in artikel 3.4, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Ingevolge artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000, kan verweerder de verblijfsvergunning regulier verlenen onder een andere beperking dan genoemd in artikel 3.4, eerste lid, van het Vb 2000.

2.11. Eiser heeft op 12 oktober 2006 een aanvraag op grond van artikel 3.4, derde lid Vb 2000, ingediend.

2.12. In artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is bepaald dat een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd kan worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd. Een aantal categorieën vreemdelingen is evenwel vrijgesteld van het mvv-vereiste. Deze categorieën worden genoemd in artikel 17 van de Vw 2000 en in artikel 3.71 van het Vb 2000, zijnde een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder g, van de Vw 2000. Verder kan verweerder op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 in een individueel geval besluiten het mvv-vereiste buiten toepassing te laten indien de toepassing van dit vereiste naar het oordeel van verweerder zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard, de zogenaamde hardheidsclausule.

2.13. Uit voormeld systeem van de van toepassing zijnde wettelijke bepalingen blijkt niet dat het mvv-vereiste niet geldt voor het verlenen van een vergunning als de thans in het geding zijnde.

2.14. Niet in geschil is verder dat eiser geen geldige mvv heeft overgelegd. Verder is niet in geschil dat eiser niet behoort tot een van de van het mvv-vereiste vrijgestelde categorieën vreemdelingen als bedoeld in artikel 17 van de Vw 2000 en in artikel 3.71, eerste tot en met derde lid, van het Vb 2000.

2.15. Het geschil spitst zich dan ook toe op de vraag of verweerder in het geval van eiser op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 het mvv-vereiste buiten toepassing had dienen te laten. Eiser heeft in dit verband in de gronden van zijn beroep verwezen naar de aanvraag en het bezwaarschrift waarin hij zijn beroep op de hardheidsclausule nader heeft toegelicht. In die gronden heeft eiser verder een aanvulling naar voren gebracht. Kort samengevat beroept eiser zich op zijn lidmaatschap van de en op de motie Bos en
Dijsselbloem.

2.16. De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt.

2.17. Ingevolge het vierde lid van artikel 3.71 van het Vb 2000 kan, zoals reeds is overwogen, verweerder het eerste lid van dit artikel buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

2.18. Uit de totstandkoming van artikel 3.71 van het Vb 2000 (Kamerstukken II 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) valt af te leiden dat de in het vierde lid neergelegde bevoegdheid bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal kunnen worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien.

2.19. In een brief aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal van 19 september 1997 (TK 1997-1998, 24 544, nr. 16, blz. 1) inzake deze clausule is voorts als beleidsuitgangspunt gekozen dat een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen wordt gehonoreerd. De rechtbank verwijst in dit verband ook naar een uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 26 juni 2003 (JV 2003/357).

2.20. Uit de hierboven aangehaalde wetsgeschiedenis moet worden afgeleid dat verweerder ter zake van de toepassing van de hardheidsclausule een ruime beoordelingsmarge toekomt. De weigering van verweerder om in een bepaald geval toepassing te geven aan die clausule zal de toetsing in rechte slechts dan niet kunnen doorstaan, indien moet worden geoordeeld dat verweerder bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid daartoe heeft kunnen besluiten.

2.21. In het door verweerder gevoerde beleid is verder vermeld dat asielgerelateerde gronden geen grond geven voor toepassing van de hardheidsclausule en enkel in het kader van een asielprocedure worden beoordeeld.

2.22. De rechtbank stelt verder voorop dat het ingevolge vaste jurisprudentie van de Afdeling op de weg van eiser ligt om de aan haar beroep op de hardheidsclausule ten grondslag liggende feiten en omstandigheden te stellen en aannemelijk te maken.

2.23. Ter zake van het beroep van eiser op zijn lidmaatschap van de overweegt de rechtbank als volgt.
Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat hetgeen door eiser naar voren is gebracht asielgerelateerd van aard is en bovendien niet is geconcretiseerd.

Procedurenummer: AWB 07 / 38801

5

Daarenboven is door de voorzieningenrechter van de rechtbank, zittingsplaats Maastricht, in de uitspraak van 18 juni 2004 (procedurenummers AWB 02/26358 en 02/28040) geoordeeld dat niet aannemelijk is geworden dat eiser in de negatieve belangstelling staat van de Syrische autoriteiten en om die reden is zijn beroep tegen de afwijzing van zijn aanvraag om toelating als vluchteling ongegrond verklaard en het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening afgewezen.

2.24. Het beroep op de motie Bos en Dijsselbloem en de lange verblijfsduur van eiser in Nederland is op zich zelf gezien evenmin een omstandigheid welke verweerder reden had moeten geven om de hardheidsclausule van toepassing te achten. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser ook heeft verzuimd om zijn beroep op deze motie gemotiveerd te onderbouwen in relatie tot het beroep op de meergenoemde hardheidsclausule. Voor zover eiser beoogd heeft een beroep te doen op zijn lange verblijf in Nederland is dat op zich zelf gezien onvoldoende reden om eiser vrij te stellen van het mvv-vereiste.

2.25. In dit geding is verder niet de vraag aan de orde of eiser al dan niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van de regularisatieregeling. Hiertoe overweegt de rechtbank als volgt.

2.26. In het schrijven van eisers gemachtigde van 17 januari 2007 is voor het eerst een beroep gedaan op deze motie Bos en Bijsselbloem in relatie tot de lange duur die eiser in Nederland verblijft. Ten tijde van dat schrijven is weliswaar aangegeven in de politiek dat zou moeten worden gezien in hoeverre voor vreemdelingen die langdurig in Nederland verbleven een regularisatieregeling moest worden getroffen, maar die regeling bestond op dat moment nog niet. Die is eerst nadien is neergelegd in het WBV 2007/11 en in werking getreden per 15 juni 2007.

2.27. De verblijfsvergunning regulier op grond van de regeling 'afwikkeling nalatenschap oude vreemdelingenwet wordt ambtshalve verleend op grond van artikel 3.6, tweede lid, van het Vb 2000 juncto artikel 3.17a, onder b, van het voorschrift Vreemdelingen 2000 (VV 2000).

2.28. Artikel 3.6 van het Vb 2000 luidt:

"1. De verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Wet, kan slechts ambtshalve worden verleend onder een beperking verband houdend met:

- verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld niet uit Nederland kan vertrekken;
- verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling.

2. Bij ministeriële regeling kunnen andere beperkingen dan genoemd in het eerste lid worden aangewezen waaronder de verblijfsvergunning ambtshalve kan worden verleend."

2.29. Artikel 3.17a van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 luidt sedert 15 juni 2007: "Als beperking, bedoeld in artikel 3.6, tweede lid, van het Besluit, worden aangewezen de beperkingen verband houdende met:

- verblijf als meerderjarige ex-bama;
- afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet;
- voortgezet verblijf na verblijf op grond van de Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet."

2.30. In het reeds genoemde WBV 2007/11 heeft verweerder beleidsregels over de toepassing van deze bepaling neergelegd. In WBV 2007/11, inmiddels neergelegd in B14/5 van de Vc 2000, is, voor zover hier van belang, het volgende opgenomen. De IND beoordeelt of de vreemdeling in aanmerking komt voor verblijf. Met deze handelwijze wordt, aldus dat beleid, beoogd een efficiënte en ordelijke procedure op te zetten en te voorkomen dat vreemdelingen massaal een aanvraag indienen bij de IND, waardoor de afwikkeling van de regeling vertraging oploopt of stopt. Indien de vreemdeling toch een aanvraag indient, worden conform het staande beleid leges geheven en zijn het paspoortvereiste en het mvv-vereiste van toepassing. In dit kader verwijst de rechtbank naar de Nota van Toelichting op artikel 3.6 van het Vb 2000 (Stb. 2000, 497), waarin eveneens is opgemerkt dat met deze bepaling niet beoogd is indiening van een aanvraag tot het verlenen van de in dat artikel bedoelde verblijfsvergunningen uit te sluiten.

2.31. Vervolgens heeft de rechtbank gezien of voormeld schrijven van 17 januari 2007 kan worden gezien als een aanvraag tot het verlenen van een vergunning als bedoeld in de nadien getroffen regularisatieregeling. Die vraag wordt ontkennend beantwoord. De rechtbank leidt dit af uit een uitspraak van de Afdeling van 27 juli 2005 (LJN: AU0371, aangehecht) waarin is geoordeeld dat een schrijven waarin een beroep wordt gedaan op een bepaald beleid, nadien neergelegd in de zogenoemde Eenmalige Regeling, niet als een aanvraag kan worden aangemerkt in het kader van die regeling nu die ten tijde van het eerdergenoemde schrijven nog niet bestond.

2.32. De rechtbank heeft tevens beoordeeld of verweerder, nu het WBV 2007/11 ten tijde van het thans bestreden besluit reeds in werking was getreden en artikel 3.17a van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 eveneens in werking was getreden, gezegd moet worden een besluit te behelzen ten aanzien van de vraag of eiser ambtshalve in aanmerking kon worden gebracht voor een vergunning op grond van die regularisatieregeling. Die vraag wordt door de rechtbank ontkennend beantwoord reeds om reden dat het besluit geen kenbare toetsing aan de meergenoemde regularisatieregeling behelst. Dat verweerder in het bestreden besluit is ingegaan op de eerder getroffen voorziening door de voorzieningenrechter te Maastricht om het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening toe te wijzen omdat eiser mogelijk onder de regularisatieregeling zou vallen, maakt dit niet anders. Ook refereert verweerder weliswaar aan de strafrechtelijke veroordeling van eiser, maar niet is aangegeven of en in welke zin dit gevolg heeft voor een eventuele aanspraak van eiser op een verblijfsvergunning op grond van die regularisatieregeling. Veeleer staat de overweging daarover in verband met de overweging daarna dat verweerder separaat zal beoordelen of er reden is om eiser ongewenst te verklaren.

2.33. De rechtbank is evenmin tot de slotsom kunnen komen dat verweerder in het kader van de onderhavige aanvraag wel had dienen te toetsen of die nadien getroffen regeling aanleiding was om eiser vrij te stellen van het mvv-vereiste. Daartoe overweegt de rechtbank dat de betreffende regeling een specifieke regeling is, getroffen na de door eiser ingediende aanvraag, en dat eiser desgewenst alsnog een aanvraag tot het verlenen van een vergunning om die reden kan indienen. Zoals hiervoor is overwogen staat aan het indienen van een dergelijke aanvraag niet in de weg dat verweerder ook ambtshalve tot verlening van een dergelijke verblijfsvergunning kan beslissen. De rechtbank wil niet verhelen dat zij moeite heeft met de door verweerder gekozen wijze van besluitvorming omtrent de meergenoemde regeling vanuit een oogpunt van rechtsbescherming nu vreemdelingen die

Procedurenummer: AWB 07 / 38801

7

niet aan de eisen voldoen geen beslissing ontvangen en die wijze van handelen, anders dan het oogmerk van de regeling was, tot veel onduidelijkheid en - in de ogen van de rechtbank - onnodige procedures leidt over de vraag of er al dan niet sprake is van voor beroep vatbare besluiten in het kader van de regularisatieregeling. In het verleden is de handelwijze van verweerder ten aanzien van ambtshalve te verlenen verblijfsvergunningen ook anders geweest (bijvoorbeeld in het geval van verblijfsvergunningen op grond van het zogenoemde drie-jarenbeleid). Wat daarvan echter ook moge zijn, eiser kan desgewenst alsnog een aanvraag tot het verlenen van een dergelijke verblijfsvergunning indienen en alsdan in het kader van de behandeling van die aanvraag betogen dat er grond is voor vrijstelling van het mvv-vereiste en van het leges-vereiste. Verweerder zal alsdan op die aanvraag dienen te beslissen.

2.34. Nu ook overigens niet is gebleken van feiten en omstandigheden op grond waarvan geoordeeld zou moeten worden dat verweerders besluit om eiser niet vrij te stellen van het mvv-vereiste de rechterlijke toets niet kunnen doorstaan, heeft verweerder eiser de gevraagde verblijfsvergunning kunnen weigeren.

2.35. Mitsdien is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat het beroep van eiser op de hardheidsclausule faalt ter zake van zijn aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning regulier op grond van het bepaalde in artikel 3.4, derde lid, van het Vb 2000.

2.36. Ter zitting is namens eiser nog verzocht om de behandeling van de zaak aan te houden in afwachting van het hoger beroep dat door eiser tegen zijn strafrechtelijke veroordeling is ingesteld. De rechtbank heeft geen aanleiding gezien dat verzoek te honoreren nu, zoals hiervoor reeds is overwogen, de onderhavige zaak niet de vraag betreft of eiser al dan niet in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning op grond van de regularisatieregeling. Een datum van de behandeling van dat hoger beroep was overigens ten tijde van het sluiten van het onderzoek ter zitting nog niet bekend. Daarenboven is er naar dezerzijds voorlopig oordeel sprake van een nieuw feit en/of omstandigheid indien eiser in hoger beroep alsnog zou worden vrijgesproken dat alsdan zou moeten worden betrokken bij de vraag of eiser (alsnog) in aanmerking kan komen voor een vergunning op grond van de meergenoemde regeling.

2.37. Op grond van het bovenstaande dient het beroep voor ongegrond te worden bevonden.

2.38. Voor het veroordelen van een van de partijen in de proceskosten van de wederpartij bestaat naar dezerzijds oordeel geen aanleiding.

2.39. Mitsdien wordt beslist als volgt.

Procedurenummer: AWB 07/38801

8

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. F.H. Machiels in tegenwoordigheid van mr. A.M. Smeets als griffier en bij afwezigheid van voornoemde griffier in het openbaar uitgesproken in aanwezigheid van mr. R.A. Debets op 2 september 2008.

Voor eensluidend afschrift:
de wnd. griffier,

verzonden op: - 8 SEP 2008

Een belanghebbende en het bestuursorgaan kunnen tegen deze uitspraak binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

TEGENBOSCH ADVOCaat

H

Tegenbosch Advocaten
mr J.A. Tegenbosch

Akkerweg 46
5513 AR Wintelre

Tel.: 040-2053286
Fax: 040-2053215
Mob: 06-21868868
e-mail: mrtegenbosch@chello.nl

FAX:070-3651380
Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Kamer 4 V2

Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 6 OKT 2008	
ZAAKNR.	200807395/1102
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

6 oktober 2008

betreft: HOGER BEROEPSCHRIFT

Edelachtbare Heer/Vrouwe

Hierbij stelt eiser, de heer hoger beroep in. Eiser kiest in deze zaak woonplaats op mijn kantooradres aan de Akkerweg 46, 5513 AR te Wintelre. Ondergetekende, mr J.A. Tegenbosch, verklaart tot het indienen van dit beroepschrift bepaaldelijk te zijn gemachtigd.

Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Roermond, (procedurenummer AWB 07/38801 van 2 september 2008, verzonden op 8 september 2008, van welke uitspraak hierbij een afschrift wordt overgelegd. Ter onderbouwing van het hoger beroep stelt eiser het navolgende.

Grief

Betrokkene heeft zich beroepen op het gegeven dat uit openbare informatie blijkt dat door de Syrische autoriteiten negatieve aandacht wordt geschonken aan alle leden van de Syrische Communistische Partij.

Betrokkene heeft betoogd dat dit een algemene omstandigheid is die niets met hem persoonlijk te maken heeft en dat deze grond daarom niet als een asielgerelateerde reden kan en mag worden gezien bij het doen van beroep op vrijstelling van het mvv vereiste.

Ten onrechte oordeelt de rechtbank in r.o.2.23 dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat hetgeen door eiser naar voren is gebracht asielgerelateerd van aard is.

Betrokkene voert verder aan dat het feit dat door de rechtbank in de asielprocedure is vastgesteld dat eiser niet in de negatieve belangstelling van de Syrische autoriteiten staat heeft met het voorgaande geen verband. Immers, ongeacht of aannemelijk is gemaakt door betrokkene dat hij wordt vervolgd in zijn land vanwege hem persoonlijk betreffende feiten of omstandigheden, vast staat dat een ieder die door de Syrische autoriteiten wordt verdacht van banden met of lidmaatschap van de Syrische Communistische Partij (SCP) in de problemen komt bij terugkeer in Syrië.

De rechtbank heeft in haar uitspraak van 18 juni 2004 niet gesteld dat betrokkene geen lid is van de SCP. Enkel is vastgesteld dat betrokkene daardoor (destijds) niet in de negatieve belangstelling stond.

Het voorgaande betekent dat betrokkene nu bij terugkeer wel degelijk een potentieel risico loopt om op algemene gronden in de problemen te komen vanwege door de Syrische autoriteiten gevoerd beleid ten aanzien van (mogelijke) leden van de SCP.

Betrokkene is van mening dat hiermee niet gesteld kan en mag worden dat het beroep op vrijstelling van het mvv vereiste is gebaseerd op asielgerelateerde gronden.

Het beroep dient gegrond te worden verklaard.

Hoogachtend

J.A. Tegenbosch

